Heimskringla
Published every Thursday by The Heimskringla News & Publishing Co. Ltd

Verð blaðsins í Canada og Bandar $2.00 um árið (fyrir fram borgað).
Sent til Islands $2.50 (fyrir fram borgað).

B. L. BALDWINSON
Editor & Manager

Office:
729 Sherbrooke Street, Winnipeg
BOX 3083. Talsími Garry 4110.

MISSKILNINGUR.

Séra Jóhann Bjarnason hefir í Lögbergi dags. 27. þ. m. ritað andmæli gegn kvæði því, er nefnist "Á geðveikrahælinu", eftir Jóh. Húnfjörð, sem fyrir skömmu birtist hér í blaðinu, og sem presturinn segir að til sé orðið út af tilfelli, sem komið hafi fyrir í Nýja Íslandi; og ætlar hann höfundinn þarðlega fyrir afskifti hans af málinu.

Við þann hluta greinarinnar hefir Hkr. ekkert að athuga, því að áminningin er verðskulduð, ef höfundurinn er sekur. Vitfirringarsjúkdómar eru þess eðlis, að enginn ætti að álíta sig hafa neinn rétt til þess, að gera gys að þeim, eða nota þá sem tileini til að særa tilfinningar ástvina og aðstandenda hinna sjúku, og það liggur beint í verkahring herra Húnfjörðs að hreinsa sig af áburði prestsins, sé hann ekki á rökum bygður.

En að því er Heimskringlu snertir — og vér sjáum ekki betur en að presturinn hafi lagt óþarfa lykkju á leið sína til að rægja hana í þessu máli við íslenzka lesendur —, þá er það sannast sagt, að vér sáum ekkert það í kvæðinu, sem til þess benti, að það væri á virkileikans grundvelli bygt og sáum þess vegna enga ástæðu til þess, að synja því um upptöku í blaðið. Höfundur kvæðisins er oss alls ókunnur, vitum ekki til, að vér höfum séð manninn, — þó svo kunni að hafa verið. Og alls enga hugmynd hafði blaðið um, að kvæðið væri samið í þeim tilgangi "að ljúga æru og mannorði af öðrum", eins og presturinn kemst svo hógværlega að orði. Vér teljum meira að segja, að hann muni eiga örðugt með að sýna með gildum rökum, að kvæðið sé til orðið á þann hátt, sem hann gefur í skyn að það sé, og ef þau gögn skortir, sem til þess þurfa, þá þarf engum getum um það að leiða, hver það sé, sem gert hefir sig sekan í, að "ljúga æru og mannorði af öðrum".

Vér fáum ekki betur séð, en að heill hópur fjölskylda, sem því óláni hafa mætt, að eiga ættingja á geðveikrahælum, geti með sama rétti talið kvæði þessu beint að sér, eins og þeir, sem presturinn talar fyrir í þessu máli, því margar fjölskyldur geta verið til, sem eins er ástatt fyrir eins og þeim, sem presturinn segir hér eigi hlut að máli.

Heimskringla verður að álíta, að birting kvæðisins hafi, frá blaðalegu sjónarmiði, verið í fylsta máta réttmæt, og gefi ekki ástæðu til þess skilnings, sem presturinn leggur í það.

ELDUR.

Fyrir nokkrum árum kom krúður á tré nokkurt í Niagara héraðinu í Ontario, og tafarlaust lagði ríkisstjórnin fram alla krafta sína til þess að vernda þetta tré. Skriðormur nokkur lagðist þar á aldini og hópur sérfræðinga var þegar sendur til þess með vísindalegri þekkingu sinni að útrýma honum úr héraðinu. Nautahjörð ein í Ontario fékk fákendan sjúkdóm og stjórnin varði margfalt meiru fé til að lækna þann sjúkdóm, heldur en öll hjörðin var verð. Allar þessar tilraunir stjórnarinnar og fjárútlát úr ríkissjóði mæltust vel fyrir, og alþýða manna var henni þakklát fyrir frammistöðuna. — En ár eftir ár tapar þjóð þessa lands feikna fjárupphæðum, sem landsstjórnin lætur afskiftalaust, rétt eins og það mikla fjártjón orsakaðist af fellibyljum, jarðskjálftum eða feikna flóðöldum, eða öðrum náttúruviðburðum, sem mannlegt hyggjuvit fengi ekki ráðið við. Á hverjum degi vex tjón þetta svo mjög, að upphæðin myndi nægja til þess, að bæta öllum búpenings- og aldinaræktunar-mönnum landsins það tjón, sem þeir verða að þola af völdum sjúkdóma og eyðileggingar-orma. Og meiri hluti þessa tjóns verður fyrir glæpsamlegt hirðuleysi, og þó er því leyft að halda áfram, án þess nokkrar skorður séu reistar gegn því, né hegning sett við því, frekar en af þak fyki af fjárhúsi af völdum vinda. Á árinu 1910 varð tjón Canada búa af eldsbrunum nálega 32 miliónir dollars, eða nákvæmlega $31,962,552, eða til jafnaðar 90 þúsund á hverjum degi ársins, eða $3,750 á hverri klukkustund sólarhrings, — og alt þetta beint þjóðartap.

En þetta 32 milión dollars tjón er þó ekki nema litill hluti þess beina kostnaðar, sem þjóðin verður fyrir í þessu sambandi. Kostnaður við vatnsleiðslu eykur útgjöldin um aðrar 4 miliónir dollars, og slökkvistöðva viðhald kostar aðrar 7 miliónir, og varnartæki einstaklinga kosta aðra 2½ milión dollars; — svo að þó ekki sé talinn sá skaði, sem ríkið biður af sléttueldum og skógaeldum, þá varð Canada fyrir tjóni af eldum á sl. ári svo nam 61½ milión dollars.

Hagfræðingar mundu segja, að þessi upphæð næmi $8.00 á mann hvern í landinu. Fjárhagsfræðingar myndu segja, að skaðinn jafngildi 5 prósenta vöxtum af $161.00 á hvern mann í ríkinu, eða af fjárupphæð, sem næmi 1230 miliónum dollars. Tölfræðingurinn mundi setja fjártjónssamlikinguna fram á enn annan hátt, en engu síður eftirtektaverðan.

Þetta feikna fjártjón á árinu var 66 prócent meira en næsta ár á undan, og á einum mánuði (júlí) varð skaðinn svo mikill, að hann nam tveim þriðju hlutum alls þess fjártjóns, sem varð á árinu 1909, eða rúmlega 12½ milíón dollars.— Þessi mánuður (júlí) var skaðamesti mánuðurinn sem orðið hefir í sögu landsins. Þá varð bruninn mikli í Campbellton, N.B., og skóg areldarnir miklu í Ontario og British Columbia og milión dollars timburbruninn í Braeside í Ontario og sögunarmylnubruninn mikli í Golden og Revelstoke bæjunum í British Columbia. Á árinu 1910 voru yfir 30 eldsbrunar, sem hver olli yfir 100 þúsund dollars eignatjóni. Af þeim voru 16 í Austur-Canada og hinir vestan stórvatnanna. Meira varð fjártjónið þó í Austur-Canada, en mjög varð það ólikt í hinum ýmsu borgum ríkisins. Montreal, sem er stærsta borgin, varð þrisvar á árinu fyrir 100 þúsund dollars tjóni af eldsvoða; Toronto, næst stærsta borgin, var sem næst laus við bruna; en Winnipeg var fremst í tvennu tilliti: bæði að því er snerti tölu brunanna og fjártjóni því, er þeir ollu. Fimm brunar urðu hér á árinu, sem hver um sig gerði yfir 100 þúsund dollars fjártjón, og alls varð skaðinn af húsbrunum hér í borg meira en 1½ milión dollars. Að eins tvær stórborgir í Bandarikjunum höfðu stórfeldari bruna á árinu. Í Winnipeg urðu 14 brunar, sem hver gerði meira en 10 þúsund dollars eignatjón, og hinn fyrsti mánuður þessa árs varð nærfelt jafn eldskæður. Fyrstu 13 dagana af janúar sl. urðu 77 brunar í Winnipeg, svo að sumir af slökkviliðsmönnunum unnu nærfelt þrjá sólarhringa í einu hvíldar og svefnlaust. — Svo er Winnipeg borg orðin illa ræmd fyrir tíða eldsbruna, að eldsábyrgðarfélögin hafa tapað fé á starfi sínu hér á sl. árum. Þau hafa því hækkað ábyrgðargjöld sín að mun á síðastl. vetri. Á liðnum árum hafa brunahlutföllin verið söm í Bandarikjunum og Canada; en á sl. ári tók Canada langt stökk fram fyrir Bandarikin í brunatjóni, miðað við íbúatölu beggja ríkjanna. Hér í landi varð skaðinn 30 miliónir, en svöra 204 miliónir dollars, svo að Canada bar fyllan áttunda hluta af tapinu, en hefir þó að eins einn tólfta hluta íbúanna.

Til þess að komast að niðurstöðu um það, hvað bezt sé að gera til þess að koma í veg fyrir þetta ógna fjártjón af völdum elda, verður nauðsynlegt að íhuga hverjar séu aðalorsakir að upptökum eldanna. Undirrót þessa má telja það, hve hús eru óvandlega bygð, úr ódýru efni, svo sem timbri, ónóg lagaákvæði og þeim lögum illa framfylgt, sem til eru, og alment þekkingarleysi eða kæruleysi um að við hafa skynsamlegar varúðarreglur.

Það er fróðlegt að íhuga upptök brunanna í sambandi við framangreindar orsakir. Flestir brunarnir á síðasta ári, eins og á fyrri árum, orsökuðust af eldkveikju í stóm og hitunarvélum og af illa bygðum reykháfum. Úf þessum orsökum urðu 388 húsbrunar; margir þeirra eiga rót að rekja til plötujárnsstónna, og fyrir langflesta þeirra hefði hæglega mátt bygga, með því að setja stórnar rétt niður og á hyggilega staði í herbergjunum, og með því að nota almennileg ofnrör og trygga reykháfa. Og margir eldar orsökuðust af svo mikilli óvandvirkni í byggingu húsa og hitaleiðslu um þau, að rétt hefði verið, að höfða glæpamál móti smiðum húsanna. Viðarplankar stóðu innum reykháfana eða eldstæðin. Húseigendurnir, er borguðu fyrir smíðið, vissu ekki annað en alt væri ráðvandlega af hendi leyst, — þar til hús þeirra brunnu og þeir urðu að bera allan skaðann af því. Einn dómari í Montreal fann lækningu við þessu meini þar í borg með því að dæma smiðinn til skaðabóta útláta.

Önnur orsök til bessara elda er til skammar þessu landi. Á árinu 1910 höfðu ekki færri en 270 eldar verið kveiktir af ásettu ráði. En ekki var komið fram hegningu á hendur fleiri en ellefu af þeim glæpaseggjum. Ikveikjan er gerð af tveimur ástæðum: Að einu leytinu til þess, að ná ábyrgðarfénu, og að hinu til að hefna sín á einhverjum andstæðingi. Hvorttveggja þetta er all-titt, vegna þess, hve slælega er eftir því gengið, að ná í sökudólgana. Eina ráðið til þess, að koma í veg fyrir framhald þessa ófagnaðar, er að setja brunarannsóknarmenn, eins og Manitobastjórnin hefir nú gert, og er það eina fylkið í Canada, sem það spor hefir stigið. Að eins ætti sá rannsóknari að hafa víðtækara vald, en hann hefir, í líkingu við það, sem hann hefir í sumum fylkjum Bandarikjanna. — Ikveikjan er orðin að list: Eldur í verksmiðju á Englandi var rakinn til kattar, sem settur var inn í verksmiðjuna eftir að tuskur höfðu verið vafðar um rófu hans og í þeim kveikt. Í British Columbia var kveikt í gullstássbúð til þess að ná í ábyrgðarfé, af því að gullstáss-starfið borgaði sig ekki. Það kviknaði í búðinni, þegar báðir eigendur hennar voru fjarverandi í öðrum bæ, í 12 mílna fjarlægð. Það komst upp, að eigendurnir höfðu smiðað nokkurs konar klukku-gangverk, sem orsakaði það, að eldspita nuddaðist við sandpappir kl. 1½ um nóttina, og datt svo, er kviknað var í henni, ofan á tusku, sem vætt hafði verið í olíu. Til allrar þakku varð eldsins vart svo tímanlega, að hægt var að ákveða upptök hans.

Margir halda, að eldingar séu ein af aðalorsökum til húsbruna; en svo er þó ekki. Það urðu 152 eldar af þessari orsök á sl. ári, og samkvæmt reynslu þeirri, sem fengin er í Ohio ríki í Bandarikjunum, hefði mátt koma í veg fyrir flesta þeirra. Af 883 eldum í því ríki, af orsökum eldinga, þá voru að eins 4 af húsum þeim sem brunnu búin út með nútíðar eldingaleiðara (Lightning Rods), og í einu tilfellinu var sannað, að eldingin hafði komið neðan frá. Það er ennþá nægilegt starf og verzlun fyrir þrumuleiðara kaupmenn.

Eldar, sem stafa af gasólinsprengingum, eru undantekningarlaust afleiðing af trassaskap og glæpsamlegu kæruleysi. Gasólinheimskinginn er kominn í beinan ættlegg frá steinoliu-líðninu. Jafnvel þó að gasólin sé sá hættulegasti lögur, sem hægt er að kaupa án einkaleyfis, er þó sú olía meðhöndluð með svo miklu kæruleysi, að það eykur daglega tölu ekkna og munaðarleysingja í landi þessu. Það urðu 108 sprengingar, sem sýna, að alt of gálauslega er farið með þennan lög. Það þarf ekki nema eina mörk af gasólini til þess að gera 200 teningsfet af allsterkum sprengilegi. Þetta taka eldsábyrgðarfélögin til greina á þann hátt, að gasólin-gerðar félag eitt í Chicago verður að borga $27.80 abyrgðargjald fyrir hvert 100 dollars virði í eignum sínum, og má þó aldrei hafa meira en 44 tunnur af gasólini í verksmiðju sinni.

Hundrað þrjátíu og einn eldur orsakaðist af því, að börn leku sér að eldspitum. Á þessu bera foreldrarnir beina ábyrgð, af því þeir láta börnin ganga alt af sjálfala og eftirlitslaus. Einnig urðu 100 eldar frá oliulömpum; 80 eldar orsökuðust af illa lögðum raflýsingarvírum, og 70 eldar urðu af því, að kviknaði í eldspitum; þar höfðu verið geymdar þar sem eldur komst að þeim. Vindlastubbar orsökuðu 54 elda, og 44 eldar kviknuðu af því, að fatnaður var hafður svo nálægt eldstæðum, að í honum kviknaði. Ógætileg meðferð á eldspitum er ein af aðalorsökum margra húsbruna.

Margir telja, að rafljósaþræðir í húsum, hversu illa, sem frá þeim er gengið, orsaki ekki húsbruna. En í bænum London í Ontario var það sannað, að af 240 húsum, sem nákvæmlega voru rannsökuð, voru ljósþræðir að eins rétt lagðir í 16 þeirra. Og á þýzkalandi hefir það verið fullsannað, að illur frágangur á leiðslu ljósþráða í þúsum, er orsök fleiri elda þar heldur en stafa frá gasólini og steinoliu. Stjórnin ætti að hafa mann í hverlum bæ hér í landi til að lita nákvæmlega eftir þessu, og myndu þeir á einum mánuði vinna fyrir árslaunum sínum. — Sumir leita að gasleka með því, að kveikja á eldspitu og bera logann að þar sem ætlað er að lekinn kunni að vera. Sjö eldar kviknuðu frá pípum þeirra, sem reyktu í rúmi sínu, og heimskingjarnir, sem hafa ætlað sér að glæða eld í hústóm sínum með því að hella oliu í hann, hafa orsakað 15 húsbruna.

Þessi útdráttur er úr ritgerð um upptök húsbruna, sem nýlega stóð í timaritinu "Trail", sem gefið er út í Winnipeg, og er margt annað fróðlegt og eftirtektavert í grein þessari. Meðal annars það, að tjónið, sem landsbúar biða eignalega af húsbrunum, sem flestir orsakast af einskæru kæruleysi og hugsunarleysi, — sé bó í sjálfu sér að eins litill hluti þess skaða, sem þjóðfélagið verði að bola af eldum þessum, þar sem á sl. ári ekki færri en 326 manns mistu líf sitt í eldunum.

Ein orsök til elda, og sem stjórn ir landanna ættu að skifta sér af, er það glæpsamlega kæruleysi margra foreldra, að skilja börn sín eftir einsömul í húsum, sem á sl. ári varð 64 börnum að bana. Feðurnir voru við vinnu, en mæðurnar ýmist fóru á leikhúsin eða aðra skemtitúra, eftir að hafa lokað börn sín inni í húsunum. Á fyrstu 35 dögum þessa yfirstandandi árs hafa 7 ungbörn brunnið til bana í Montreal borg, sem lokuð voru inni í húsunum meðan mæður þeirra fóru út að skemta sér við að horfa á hreyfimyndasýningar. Mörgum öðrum börnum varð af nábúum þeirra bjargað frá bráðum dauða af völdum elda, meðan mæðurnar voru úti að skemta sér. Lögin ættu að þera þess konar vanrækslu að fangelsissök. Og þeir, sem nota oliu til að glæða elda í stóm sínum, ættu ekki að ganga lausir, — vitfirringahælin eru hin réttu heimkynni fyrir þá.

Þetta ástand má með engu móti lengur liðast hér í Canada. Stjórnir landsins verða að viðhafa samtök til þess, að stemma stigu fyrir því voðalega eigna- og lífjóni, sem nú er orðið alt of algengt hér í landi af völdum elda. Eitt bezta ráðið er, að aðrar stjórnir gangi í fótspor Manitobastjórnarinnar í því, að setja eldsbrunarannsakara, sem hafi það starf, að rannsaka upptök allra elda í þeim tilgangi, að komast fyrir um upptök þeirra, og að sjá til, að þeim seku verði rækilega refsað, hvort sem sekt þeirra á rót sína að rekja til kæruleysis eða annara orsaka. Starf slíkra manna hefir reynst ágætlega í ýmsum af Bandarikjunum; en ekkert fylki í Canada hefir ennþá sett menn í þessa stöðu, nema Manitoba fylki, og er þó vald hans helzt til takmarkað. Eitt af Bandarikjunum minkaði húsbruna um fullan helming árlega með því að setja bruna-rannsakara. Annað ríki fékk 72 menn dæmda í fangelsi á fyrsta árinu, sem það hafði slíkan starfsmann; og í enn öðru ríki minkaði upphæð eignatjóns af eldsvoða á 5 ára tímabili úr 17 miliónum niður í 7 miliónir; og í öðru ríki voru fleiri brennuvargar dæmdir á einu ári, en á öllum undangengnum árum til samans. Í stuttu máli að segja, þá hefir eignatjón í þeim hlutum Bandarikjanna, sem hafa eldsrannsakara, að eins orðið $1.47 á mann, en var áður $2.47 á mann.

Sveitafélögin hafa á valdi sínu, að koma í veg fyrir mikið af brunum þeim, sem orðið hafa og verða með bygginga- og eldvarnar-aukalögum, sem þau hafa rétt til að staðfesta og láta framfylgja. Með viðeigandi lagaákvæðum og tilsjón með að þeim væri framfylgt, mætti hæglega á fyrsta árinu minka eldsvoðatjón þessa fylkis um helfing, og sérhvert sveitarfélag myndi fúslega semja slík aukalög, ef þess væri krafist. Það hefir sýnt sig í öllum Evrópu löndum, að mikill hagnaður er við það að hafa góð eldvarnarlög og láta framfylgja þeim. Þegar þess er gætt, að eldsvoðatjón í allri Ameríku er $2.51 á mann að jafnaði, en í 6 aðal Evrópu löndunum ekki nema 33 cents á mann, þá ætti vissulega að taka alvarlegt tillit til þessa mikla skaða hér í landi. Eldsvoðatapið hér í Winnipeg-borg var á síðasta ári yfir $10.00 á mann að meðaltali, en í atta af stórborgum Evrópu ekki nema 48 cents á mann. Að eins tvær stór borgir, París og London, höfðu meira tjón á slj ári heldur en hin litla Winnipeg-borg. Eldslökkvi-útgjöld í Ameríku-borgunum eru að meðaltali $1.53 á mann, en í Evrópu-borgum að eins 20 cents á mann.

Munið eftir Íslendingadeginum á morgun (2. ágúst).

Kaupið 10c 'plug' af

Currency

CHEWING TOBACCO

OG VERIÐ GLAÐIR.

Afnám lávarðadeildarinnar.

Frumvarpið um takmörkun neitunarvalds lávarðadeildarinnar á Englandi, sem svo miklum hita veldur um þessar mundir meðal hinna brezku stjórnmálamanna, er eitt hið þýðingarmesta frumvarp, sem nokkru sinni hefir legið fyrir hinu brezka þingi, því það fer hvorki meira né minna en fram á, að gjörbreyta fyrirkomulagi þingsins, því fyrirkomulagi, sem ríkt hefir um aldir. Frumvarpið var í fyrstu samþykt í neðri málstofunni með miklum atkvæðamun og síðar sent til lávarðadeildarinnar. Lávarðarnir þorðu ekki að fella það, en breyttu því í tveim mikilvægum atriðum, og sendu svo neðri málstofunni að nýju. Það, sem lávörðunum var aðallega þyrnir í augum, var það ákvæði frumvarpsins, að öll fjármálafrumvörp skyldu verða að lögum, án þess að lávarðadeildin hefði nokkuð með þau að fjalla. Þetta þótti lávörðunum óþolandi, og hitt þó verra, að öll önnur frumvörp skyldu verða að lögum, þó lávarðadeildin hafnaði þeim, ef þau væru samþykt af neðri málstofunni á þremur þingum — innan tveggja ára. Með þessu var sama sem alt vald tekið frá lávarðadeildinni, ef neðri málstofan skifti ekki um skoðanir á þessum tveimur árum. Hefðu lávarðarnir því samþykt frumvarpið, hefði það verið hið sama og að fremja sjálfs morð á réttindum sínum. Og hefðu þeir felt það, bar næstum að sama brunni. Þeir tóku því milliveginn og breyttu því. En nú hefir Asquith forsætisráðherra lýst því yfir, að annaðhvort verði lávarðarnir að samþykkja frumvarpið óbreytt, eða breyta því þá svo lítillega, að það haldi sínu í öllum meginatriðum, — því annars láti hann konunginn útnefna nógu marga nýja lávarða, sem sverji frumvarpinu fylgi sitt, og þannig láta lávarðana sjálfa samþykkja það. Asquith segir, að konunguriinn hafi lofað að útnefna lávarðana, hvenær sem þess sé óskað.

Breytingarnar, sem lávarðarnir gerðu á frumvarpinu, voru tvær. Önnur var við þá grein þess, sem ákvað, að öll fjármálafrumvörp skyldu vera lávarðadeildinni óviðkomandi. Breytingartillagan var þess efnis, að nefnd úr báðum þingdeildum skyldi úrskurða, hvað væri fjármálafrumvörp og hvað ekki. Í stjórnarfrumvarpinu var forseta neðri málstofunnar einum falið úrskurðarvaldið, hvað það snerti; en það þykir lávörðunum ónóg, því að því nær öll frumvörp megi gera að fjármálafrumvörpum, með því að hnýta við þau klausu, er dræpi á fjármál á einhverju leyti. En sé aftur á móti skipuð nefnd úr báðum þingdeildum með úrskurðarvald í þessu efni, þá sé vissa fyrir því, að þau frumvörp að eins séu kölluð fjármálafrumvörp, sem það eru í raun réttri. En stjórnin er þessum breytingum mótfallin, vegna þess að hún óttast að lávarðadeildin mundi bera þar betur úr bítum. Þess vegna neitar Asquith að sinna nokkurri breytingu, sem ekki tryggi að minsta kosti neðri málstofunni töglin og hagldirnar í nefndinni.

Öllu meiri hita hefir þó hin breyting lávarðanna valdið. Fer hún fram á það, að ýms málefni séu undanskilin þeirri ákvörðun frumvarpsins, að frumvarp, sem lávarðadeildin hafnar, verði að lögum, ef neðri málstofan samþykki það þrisvar. Málefni þau, sem lávarðarnir vilja hafa undanskilin, eru þau, sem varða stjórnarskipun landsins; svo sem frumvörp um sérstök löggjafarþing fyrir Írland, Skotland, Wales og England; og ennfremur þau málefni, sem liggja fyrir hinni sameiginlegu nefnd, sem fyrri breytingin fór fram á að skipuð yrði, — mál, sem eru svo þýðingarmikil, að lávarðarnir áliti að bera skuli undir atkvæði þjóðarinnar. Ennfremur ákveður breytingin, að ósamkomulag milli þingdeildanna skuli útkljáð af sameiginlegri nefnd úr báðum deildunum.

Það er sérstaklega eitt, sem breytingartillagan síðari ótvíræðlega vill koma í veg fyrir, og það er, að Írar fái heimastjórn. Það er öllum kunnugt, að lávarðadeildin hefir ávalt verið andvíg heimastjórnarfrumvarpi Íra, og er það engu minna nú. En því er nú svo varið, að Asquith-stjórnin styðst við fylgi Íra í þinginu og gæti ekki án þess staðið; og að launum fyrir það fylgi hefir Írum verið margloofað heimastjórn. Það er vegna þessara loforða, að írsku þingmennirnir hafa greitt atkvæði með fjárlagafrumvörpum Lloyd George, þrátt fyrir það, þó þau hafi verið þeim í fylsta máta ógeðfeld. En þeir hafa marg-lýst því yfir, að þeir ofruðu bæði sál og sannfæring fyrir heimastjórn Írlands.

Hver endirinn á baráttunni við lávarðana verður, er auðsætt, — stjórnin ber þar sigur af hólmi. Það eina óvissa er, hvort lávarðarnir láti sjálfir undan síga, eða hvort Asquith verður að fá konunginn til að hefja nokkurar tvlfitir auðmanna upp í lávarðartignina. — Annaðhvort þetta verður að ske.

En hvað sem því viðvíkur, þá má segja, að dagar lávarðadeildarinnar séu taldir, því þó hún standi að nafninu til, þá verður hún að eins skuggi af því sem áður var: Vald hennar farið, — en nafnið einkisvirði.

KENNARI

getur fengið atvinnu við Minerva skóla No. 1045 í 7 mánuði, frá 1. október til 30. apríl 1912. Tilboð, sem tiltaki mentastig, æfingu og kaup, sem óskað er eftir, sendist til undirritaðs fyrir 1. sept. 1911.

S. EINARSSON,
Sec'y-Treas.
Gimli, Man. Box 331.

KENNARA

vantar fyrir Vidir skóla No. 1460, í 3½ mánuð frá 1. september til 15. desember þ. á. Tilboðum, er tiltaki mentastig og kaup, verður veitt móttaka af undirrituðum til 19. ágúst næstkomandi.

Vidir, P.O., Man., 24. júlí 1911.
JÓN SIGURDSSON,
Sec'y-Treas.